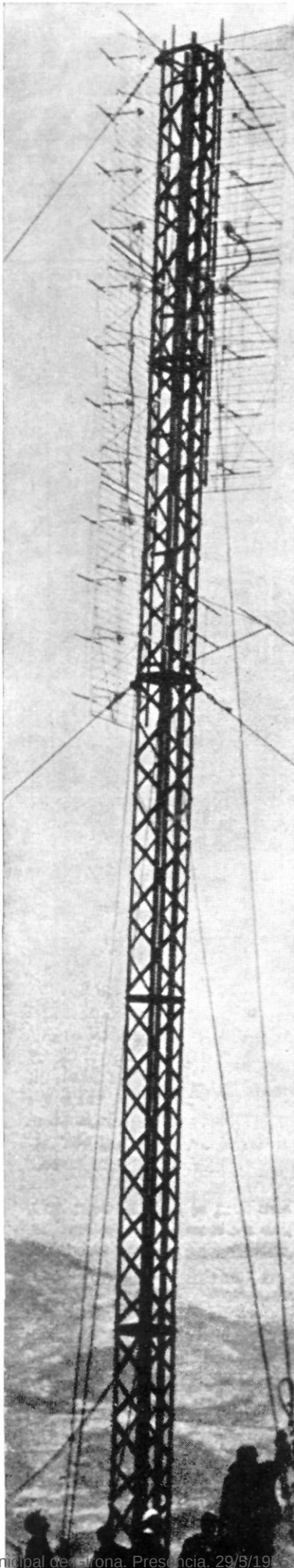

Televisió, sí? Televisió, no?

Volem parlar de Televisió. No perquè no sapiguem parlar d'altres coses, però el fenomen telespectatiu, (aquesta paraula no crec que valgui, però tothom l'entendrà), s'ha fet tan general, és tan present, que val més parlar-ne.

Hi ha diverses classes de telespectadors:

El qui posa en marxa el receptor per veure el programa que més l'interessa. Contra el parer i les queixes de molts, hi ha programes per tots els gustos. Cal saber triar, això és tot.

El telespectador que engega el televisor i quan li posen un programa que no és del seu gust, comença a rondinar, a criticar d'una manera destructiva, sense pensar que la cosa més sensata seria de tancar l'aparell i de posar-se a fer una altra cosa; de llegir un llibre, per exemple. Però no, es queda aferrat a la pantalla, buscant tots els defectes i posant mal humor perquè sí. Aquest no sap ser un bon telespectador. I n'hi ha molts d'aquests!

I segueix el qui connecta el receptor... i s'ho empassa tot.

Per últim hi ha l'snob de la televisió. Aquell que en fa una bandera de no tenir televisor. Que parla dels que en tenen, amb un aire de superioritat, i desprecia deixant de banda olímpicament,

els pobres mortals que miren amb gust els programes que s'ho valen. Snobisme. Res més. Ens diu la frase de —"jo no tinc televisor ni penso tenir-ne"— Aquest senyor és com si a aquestes altures ens digués que no vol tenir telèfon. Cada època té coses bones i coses que no ho són tant. No podem pensar si la televisió és un bé o un mal. Des del moment que existeix l'hem d'acceptar com a cosa de la nostra època. Per això hi ha el senyor rector, per saber escollir el que és del nostre gust i el que no ho és, i repeteixo, que hi ha programes per tots els gustos.

Hem observat un petit fenomen. La televisió ha dividit els homes en dues classes ben separades. Els que miren televisió i els que no la miren. Observem que en una reunió o en un grup, algú fa un comentari sobre una frase, per exemple —vamos a la cama—

Els que coneixen la simpàtica família que invita als nens a anar-se'n a dormir amb una cançoneta que s'enganxa a l'orella més rebel, de seguida reaccionen sobre la frase o la facècia. Els que no veuen televisió es queden enllera, no saben de que va, estan al marge. Això porta a una separació, diguem-ne intel·lectual, diguem-ne de relacions humanes.

Som a l'època de la televisió i hem de veure televisió.

La televisió ha deformat el gust? Pot influir la televisió fins al punt de pervertir el gust propi de l'individu i fer una generació que pensi uniformement i no tingui criteri propi? No ho creiem pas. Precisament creiem tot el contrari. La televisió, no ho ignorem, es fica a totes les cases, a tots els racons, arriba al poble més petit. I moltes de persones que no sabrien res de res, tenen una visió, la que ells poden copsar a través d'unes imatges, de moltes coses que els desperten la imaginació, que vulguis no vulguis se'ls fica per les orelles i per l'esperit. Per tant, que els empleni la vida de quelcom positiu, de quelcom real.

Diuen que la televisió té la culpa que no es llegeixi massa. Es que es llegia molt abans de la televisió? Quins tiratges tenien els llibres deu anys enrera? No creieu que, pel contrari, la televisió desperta l'interès per moltes coses que segurament molts ni tan sols sabrien que existeixen?

Ja sé que els detractors de la televisió no es convençaran pas, però tampoc no volem convèncer a ningú, sinó posar els punts sobre les is, perquè és un punt del qual la gent en parla i, moltes vegades, sense reflexió, sense pensar en el bé o en el mal que pot fer un element tan important com és la televisió, per la seva enorme actualitat i per la seva gran difusió.

Els tres sistemes d'enllaç de transmissions telefòniques, de Ràdio i Televisió entre Europa i Amèrica

